

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-03-19)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1865-03-19)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 52. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000036.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Ernst Trier til Marie.
København, 19. marts 1865.*

... Efter gudstjænesten i dag blev handskemager Larsens søn begravet, tænk dig, hvor tungt, hans ældste søn, kun 21 år, hans stolthed, hans glæde. Det var så underligt at være med til denne sørgehøjtid i kirken i dag, i grunden skønt. Det gik slet ikke til som ved de almindelige stive og kolde begravelser. Der stod kisten, midt i den menighed, i hvilken han både er bleven døbt og konfirmeret. Kirken var helt fuld, og det var ikke disse almindelige sørgesange, der lød, det var påskesalmerne om Herren, der stod op og lever, og om, hvorledes han vil opvække sine. — Ja dejligt må det være at have bevaret troen, stridt striden trofast til ende, så opstandeshåbet og — glæden lyser igennem dødens sorg og højlydt råber. »Død, hvor er din bråd, Helvede, hvor er din sejr«! Der er for mig noget mageløst opløftende i at stå ved et sådant, troende menneskes kiste. —

I nat havde jeg sådan en underlig drøm. Jeg drømte, at jeg oplevede dommedag. Jeg sad med fader og moder, og så på en gang råbte de: »Se, nu skrider jorden under os«! og i det jeg så ud af vinduet, så jeg ud over et stort landskab, der begyndte at synke ned i et stort svælg. Vi løb ud af huset. Jeg følte en forunderlig blanding af rædsel og fortrøstning, som jeg jo vidste, at dommedag er de kristnes forløsningsdag, så vi synger: »Ej mer jeg gruer for dommedag; jeg véd, min dommer har ført min sag og fra sig selv den vunden« — og som jeg også vidste, at denne dag er sat som den store glædesdag for dem, der hører Herren til ... Men da kom spørgsmålet pludselig op i mig: Kan du nu også møde for Vorherre, kan du stå for hans domstol, har du grebet nåden? Det var som alt blev mørkt om s. 53 mig og jeg vågnede helt forskrækket op. Var det ikke en underlig drøm? ... Så meget véd jeg, at jeg kan have nytte af den, når jeg foreholder mig det spørgsmål: Er du rede til at møde din Herre, ikke ræddes men glædes ved mødet. Ja tænk dig en gang at kunne stå frelst for hans åsyn og frelst stamme takken ud til ham, der gav sig selv hen for os. Ja, kære Marie, det er vejen: dagligt at leve livet i hans ord, så det slår rod i vort hjærte, dybt inde og vokser sin guddommelige vækst og avler håbet og bærer sin guddommelige frugt. Så vokser glæden alt her med livet, det evige liv, som vi mærker begynder i os, åndens forskud på himmeriges glæde. Hvor vil det da juble i os: »Ej mér du gruer for dommedag«. Lad os bede Vorherre ydmygt i nåde, ja i sin forunderlige store nåde at se til os og bevare os, Marie! at vi kan mødes hos ham, frelste; — tænk dig engang! —

Til middag i dag har Holm fra Ubberupgård og Bågåv været her; i eftermiddag kom Nørregård, hans kone og svigerinde og Andresen ...